

[Leif Hermann]

På grund af velgennemførte vesttyske og italienske målinger på skorstenene af affaldsforbrændingsanlæg har det i 1984 samstemmende kunnet dokumenteres, at 80–90 pct. af dioxin-furan-emissionerne fandtes på gasfase og ikke, som antaget i dioxinrapporten, på partikelfase. I øvrigt nævnes det i dioxinrapporten (s. 25), at de eneste danske målinger, som den er baseret på, netop pegede i retning af de nye forskningsresultater, idet der nævnes en ligelig fordeling mellem henholdsvis gas- og partikelfase. Som følge af dette forældede paradigma underkender man imidlertid dette måleresultats værdi og holder fast ved, at det kun er klorbenzenerne, der er af »mere flygtig natur«.

Svar (22/4 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»De udenlandske målinger, som ligger til grund for vurderingen af omfanget af den danske dioxinforurening, omfatter såvel partikel- som gasandelen af dioxinindholdet i røggassen. Når den danske måleserie på Kærupanlægget ikke blev lagt til grund for vurderingen af emissionen, skyldtes det bl.a., at en del af den gasformige dioxinemission gik tabt ved prøvetagningen, og ikke, som det anføres i begrundelsen for spørgsmålet, på grund af »et forældet paradigma« om, at dioxin i røggassen udelukkende skulle forekomme på partikler.

Resultaterne af miljøstyrelsens målinger af dioxin-, furan- og klorbenzenkoncentrationerne i røggassen på affaldsforbrændingsanlægget ved Kærup er vist i tabel 12 i bilaget til dioxinrapporten.

Det fremgår af tabellen, at en væsentlig del – omkring halvdelen – af de i skorstenen målte dioxinkoncentrationer ved de herskende temperaturforhold er forekommet på gasform.

I betragtning af, at en del af gasfasen som nævnt gik tabt, kan det ikke udelukkes, at den reelle gasandel har været væsentlig større og således i overensstemmelse med de målinger, der er refereret i spørgsmålets begrundelse.

Så snart røggassen har forladt skorstenen og blandes med luften i den frie atmosfære,

falder røggassens temperatur drastisk til lufttemperaturen. Temperaturfaldet resulterer i en kondensering af en stor del af de bestanddele, som i skorstenen optrådte på gasform, som f.eks. vanddamp og netop dioxinforbindelser. Ved kondensationen »sætter« molekylerne sig på støvpartikler, der – som regel i rigelig mængde – findes i den frie atmosfære.

I overensstemmelse hermed er det i miljøstyrelsens beregningsmodel antaget, at dioxiner uden for skorstenen udelukkende forekommer på partikelform.

Skulle en del alligevel spredes som gasser, har man i miljøstyrelsens rapport overvurderet den lokale forurening, idet gasser føres længere væk end partikler og dermed i mindre grad bidrager til det lokale nedfald.

Der er således ingen begrundelse for at revidere de i rapporten beregnede spredningsfaktorer for dioxinkoncentrationerne i luften, idet disse har haft til formål at bestemme de værst tænkelige belastningssituationer.«

Spm. nr. S 1020

Til *miljøministeren* (12/4 85) af:

Leif Hermann (SF):

»Hvilke miljømæssige konsekvenser agter ministeren at drage, når det yderligere bekræftes, at Sevesodioxinen, det tilsvarende furan og andre forbindelser i den såkaldte 2, 3, 7, 8-klasse biologisk er mindst lige så vanskeligt nedbrydelige som DDT/DDE og på tilsvarende måde kan akkumuleres i fødekæderne?«

Begrundelse

Kemikeren Ballschmidt, Ulm, gjorde opmærksom herpå i affaldsbranchens vesttyske fagblad (Müll und Abfall) i november 1984. På samme tid stillede toksikologen Schlatter, Zürich, på et dioxinsymposium arrangeret af den vesttyske kemiindustri forening, VCI, det her relevante spørgsmål, »om den daglig indtagne dosis eller den forhåndenværende TCCD-koncentration i kroppens fedtvæv er afgørende for giftvirkningen« (i VCI 1985, side 18).

Svar (22/4 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):